

¹Saul pedig egyetértett István megölésével. Azon a napon nagy üldözés kezdődött a jeruzsálemi gyülekezet ellen, és az apostolok kivételével mind szétszóródtak Júdea és Samária területén. ²Kegyes férfiak azonban eltemették Istvánt, és nagyon megsiratták. ³Saul pedig pusztította az egyházat, házról házra járt, férfiakat és nőket hurcolt el, és börtönbe vetette őket.

ApCsel. 9, 1-30 (Saul megtérése)

¹Saul pedig az Úr tanítványai elleni fenyegetéstől és öldökléstől lihegve elment a főpaphoz,²és leveleket kért tőle Damaszkuszba a zsinagógákhoz, hogy ha talál olyanokat, akik az Úr útjának követői, akár férfiakat, akár nőket, megkötözve vihesse azokat Jeruzsálembe. ³Útközben azonban, amikor éppen Damaszkuszhoz közeledett, hirtelen mennyei fény ragyogott fel körülötte, ⁴és amint a földre esett, hallotta, hogy egy hang így szólt hozzá: Saul, Saul, miért üldözöl engem? ⁵Ő pedig megkérdezte: Ki vagy, Uram? Az így válaszolt: Én vagyok Jézus, akit te üldözöl. ⁶De kelj fel, menj be a városba, és ott megmondják neked, mit kell tenned. ⁷A vele utazó férfiak pedig szótlánul álltak, mert hallották ugyan a hangot, de senkit sem láttak. ⁸Saul pedig felkelt a földről, és kinyitotta szemét, de semmit sem látott. Ezért kézen fogva vezették be Damaszkuszba, ⁹és három napig nem látott, nem evett és nem ivott. ¹⁰Volt Damaszkuszban egy tanítvány, név szerint Anániás. Az Úr megszólította őt látomásban: Anániás! Ő így válaszolt: Íme, itt vagyok, Uram. ¹¹Az Úr pedig így szólt hozzá: Kelj fel, menj el abba az utcába, amelyet Egyenes utcának hívnak, és keresd meg Júdás házában a tarzusi Saul: mert íme, imádkozik, ¹²és látomásban látja, hogy egy Anániás nevű férfi jön be hozzá, és ráteszi a kezét, hogy lásson. ¹³Anániás így válaszolt: Uram, sokaktól hallottam erről a férfiről, mennyi rosszat tett a te szentjeid ellen Jeruzsálemben, ¹⁴és ide is meghatalmazást kapott a főpapoktól, hogy elfogja mindazokat, akik segítségül hívják a te nevedet. ¹⁵Ezt mondta neki az Úr: Menj el, mert választott eszközöm ő, hogy elvigye a nevemet a népek, a királyok és Izráel fiai elé. ¹⁶Én pedig meg fogom mutatni neki, mennyit kell szenvednie az én nevemért. ¹⁷Anániás pedig elment, és bement abba a házba, rátette a kezét, és ezt mondta: Testvérem, Saul! Az Úr, az a Jézus, aki megjelent neked az úton, amelyen jöttél, azért küldött engem, hogy újra láss, és megtelj Szentlélekkel. ¹⁸És egyszerre, mintha pikkelyek estek volna le a szeméről, újra látott, azután felkelt, és megkeresztelkedett, ¹⁹majd miután evett, erőre kapott. Néhány napig együtt volt a damaszkuszi tanítványokkal. ²⁰és azonnal hirdetni kezdte a zsinagógákban, hogy Jézus az Isten Fia. ²¹Mindenki csodálkozott, aki hallotta, és így szóltak: Hát nem ő az, aki üldözte Jeruzsálemben azokat, akik segítségül hívják ezt a nevet, és aki ide is azért jött, hogy megkötözve a főpapok elé vigye őket? ²²De Saul egyre jobban felbátorodott, és zavarba hozta a damaszkuszi zsidókat, bebizonyítva nekik, hogy Jézus a Krisztus. ²³Amikor pedig már jó néhány nap eltelt, a zsidók elhatározták, hogy végeznek vele. ²⁴Saul azonban megtudta, hogy mire készülnek. Még a kapukat is éjjel-nappal őrizték, hogy megölhessék, ²⁵de a tanítványok elvitték, és éjjel a városfalon lelocsátották egy kosárban. ²⁶Amikor Saul megérkezett Jeruzsálembe, csatlakozni próbált a tanítványokhoz, de mindenki félt tőle, mert nem hitték el, hogy tanítvány. ²⁷Barnabás azonban maga mellé vette, elvitte az apostolokhoz, és elmondta nekik, hogyan látta az Urat az úton, beszélt is vele, és milyen bátran szólt Damaszkuszban Jézus nevében. ²⁸Ettől fogva velük együtt járt-kelt Jeruzsálemben, nyíltan szólt az Úr nevében. ²⁹Beszélt és vitázott a görög nyelvűekkel, azok pedig arra készültek, hogy végeznek vele. ³⁰Amikor azonban megtudták ezt a testvérek, levitték őt Cézaréába, és elküldték Tarzuszba.

ApCsel. 13, 1-12 (A Szentlélek elhívja Barnabást és Pált)

¹Antióchiában, az ottani gyülekezetben volt néhány próféta és tanító: Barnabás és Simeon, akit Nigernak is hívtak, cirénei Lúcius és Manaén, aki Heródes negyedes fejedelemmel együtt nevelkedett, valamint Saul. ²Egyszer, amikor az Úrnak szolgáltak, és böjtöltek, ezt mondta a Szentlélek: Válasszátok ki nekem Barnabást és Sault arra a munkára, amelyre elhívtam őket. ³Akkor böjtölés, imádkozás és kézzelvetélés után elbocsátották őket.

Pál első missziói útjára indul, Barnabás és Pál Cipruson

⁴Ők így a Szentlélektől küldve lementek Szeleukiába, onnan pedig elhajóztak Ciprusra. ⁵Amikor Szalamiszba értek, hirdették az Isten igéjét a zsidók zsinagógaiban. János is velük volt, mint segítőtárs. ⁶Miután bejárták az egész szigetet Páfoszig, találkoztak egy zsidó varázslóval és álprófétával, akinek Barjézus volt a neve. ⁷Ez közel állt Szergeiusz Paulusz helytartóhoz, aki értelmes ember volt. Ő magához hívatta Barnabást és Sault, mert hallani kívánta az Isten igéjét. ⁸De Elimász, a varázsló – neve ugyanis ezt jelenti – szembeszállt velük, és igyekezett eltéríteni a helytartót a hittől. ⁹Saul pedig, akit Pálnak is hívnak, megtelve Szentlélekkel ránézett, ¹⁰és így szólt: Te mindenféle csalással és gonoszsággal tele ember, te ördögfajzat, te minden igazság ellensége, nem szűnsz meg elferdíteni az Úr egyenes útjait? ¹¹Most íme, az Úr keze rajtad van, megvakulsz, és nem látod a napot egy ideig! Erre hirtelen homály és sötétség szállt rá, és botorkálva keresett vezetőket. ¹²Mikor a helytartó látta a történeteket, hitt, elámulva az Úr tanításán.

ApCsel. 14, 1-19 (Ikóniumban)

¹Ikóniumban szintén bementek a zsidók zsinagógájába, és úgy hirdették az igét, hogy a zsidókból is, a görögökből is igen sokan lettek hívőkké. ²De azok a zsidók, akik nem hittek, felfingerelték és megharagították a pogányokat a testvérek ellen. ³Mégis hosszabb időt töltöttek ott, és bátran szóltak az Úrban bízva, aki bizonyosságot tett kegyelmének ígéje mellett, és megadta, hogy jeleket és csodákat vigyenek véghez. ⁴A város népe meghasonlott, és némelyek a zsidókkal, mások pedig az apostolokkal tartottak. ⁵Amikor a pogányok és a zsidók vezetőikkel együtt összefogtak, hogy bántalmazzák és megkövezzék őket, ⁶ők ezt megtudva elmenekültek Likaónia városaiba, Lisztrába, Derbébe és a környékre, ⁷és ott hirdették az evangéliumot.

Pál meggyógyít egy sántát Lisztrában

⁸Lisztrában élt egy sánta lábú ember, aki születésétől fogva sánta volt, és sohasem tudott járni. ⁹Ő hallgatta Pál beszédét, aki rátekintett, és látta, hogy van hite ahhoz, hogy meggyógyuljon. ¹⁰Ezért hangosan így szólt hozzá: Állj a lábadra egyenesen! Ekkor az talpra ugrott, és járt. ¹¹Amikor a sokaság látta, amit Pál tett, likaóniai nyelven így kiáltottak: Az istenek jöttek le hozzánk emberi alakban! ¹²Barnabást Zeusznek mondták, Pált pedig Hermésznek, mivel ő volt a szóvivő. ¹³Zeusz papja pedig, akinek a temploma a város előtt volt, bikákat és koszorúkat vitt a kapuk elé, és a sokasággal együtt áldozatot akart bemutatni nekik. ¹⁴Amikor meghallották ezt az apostolok, Barnabás és Pál, ruhájukat megszagatva a sokaság közé futottak, ¹⁵és így kiáltottak: Emberek, miért teszitek ezt? Mi is hozzátok hasonlóan emberek vagyunk, és azt az evangéliumot hirdetjük nektek, hogy ezekből a hiábavaló dolgokból térjete meg az élő Istenhez, aki teremtette az eget és a földet, a tengert és mindent, ami bennük van. ¹⁶Ő az előző nemzedékek során megengedte, hogy minden nép a maga útján járjon, ¹⁷bár nem hagyta magát bizonyosság nélkül, mert jótevők volt, a mennyből esőt adott nektek és termést hozó időket, bőven adott nektek eledelt és szívbéli örömet. ¹⁸Így szóltak, és nagy nehezen lebeszélték a sokaságot arról, hogy áldozatot mutasson be nekik.

Pált megkövezik, de életben marad

¹⁹Antiókhából és Ikóniumból azonban zsidók érkeztek oda, akik annyira felbujtották a tömeget, hogy megkövezték Pált, és kivonszolták a városon kívülre, mivel halottnak hitték. ²⁰De amikor körülvették a tanítványok, felkelt, és visszament a városba. Másnap pedig Barnabással együtt elment Derbébe.

ApCsel. 15, 36-41 (Barnabás külön útra indul)

³⁶Néhány nap múlva pedig ezt mondta Pál Barnabásnak: Térjünk vissza, látogassuk meg a testvéreket valamennyi városban, ahol hirdettük az Úr igéjét, és lássuk, hogy megy a soruk. ³⁷Barnabás azt akarta, hogy vigyék magukkal Jánost is, akit Márknak hívtak. ³⁸Pál azonban úgy tartotta helyesnek, hogy ne vigyék magukkal azt, aki elvált tőlük Pamfiliánál, és nem ment velük együtt a munkába. ³⁹Emiatt meg hasonlítás támadt közöttük, és ezért különváltak egymástól: Barnabás magával vitte Márkot, és elhajózott Ciprusra. ⁴⁰Pál pedig Szilászt választotta társul, és miután az Úr kegyelmébe ajánlották őt a testvérek, útnak indult; ⁴¹bejárta Szíriát és Kilikiát, és erősítette a gyülekezeteket.

ApCsel. 16, 1-40 (Pál Derbében és Lisztrában)

¹Így jutott el Derbébe, majd Lisztrába is. Volt ott egy Timóteus nevű tanítvány, egy hívő zsidó asszonynak és egy görög apának a fia, ²akiről jó bizonyosságot tettek a lisztrai és ikóniumi testvérek. ³Pál magával akarta őt vinni, ezért az ott lakó zsidókra való tekintettel körülmetélte őt. Mert mindenki tudta, hogy az apja görög volt. ⁴Amikor végigjárták a városokat, átadták nekik azokat a határozatokat, amelyeket a jeruzsálemi apostolok és vének hoztak, hogy tartsák meg azokat. ⁵A gyülekezetek pedig erősödtek a hitben, és naponként gyarapodtak lélekszámban.

Pál Makedóniába indul

⁶Azután átmentek Frígia és Galácia földjén, mivel a Szentlélek nem engedte nekik, hogy hirdessék az igét Ázsiában. ⁷Amikor Míszia felé mentek, Bitiniába próbáltak eljutni, de Jézus Lelke nem engedte őket. ⁸Ezért Mízián áthaladva lementek Tróászba. ⁹Egy éjjel látomás jelent meg Pálnak: egy makedón férfi állt előtte, és ezekkel a szavakkal kérte őt: Jöjj át Makedóniába, légy segítségünkre! ¹⁰A látomás után nyomban igyekeztünk elmenni Makedóniába, mert megértettük: Isten oda hívott minket, hogy hirdessük nekik az evangéliumot.

Pál Filippiben

¹¹Elhajóztunk tehát Tróászból; egyenesen Szamotrákéba mentünk, másnap Neapoliszba, ¹²onnan pedig Filippibe, amely Makedónia vidékének első városa, római település volt. Néhány napot ebben a városban töltöttünk. ¹³Szombaton kimentünk a városkapun kívülre, egy folyó mellé, ahol tudomásunk szerint imádkozni szoktak. Leültünk, és szóltunk az egybegyűlt asszonyokhoz. ¹⁴Hallgatott minket egy Lídia nevű istenfélő asszony, egy Thiatirából való bíboráros, akinek az Úr megnyitotta a szívét, hogy figyeljen arra, amit Pál mond. ¹⁵Amikor pedig háza népével együtt megkeresztelkedett, azt kérte: Ha úgy látjátok, hogy az Úr híve vagyok, jöjjetek, és szálljatok meg a házamban! És kért bennünket. ¹⁶Történt pedig egyszer, hogy amikor az imádkozás helyére mentünk, egy szolgálóleány jött velünk szembe, akiben jövendőmondó lélek volt, és jóslásával nagy hasznot hajtott gazdáinak. ¹⁷Követte Pált és minket, és így kiáltozott: Ezek az emberek a magasságos Isten szolgálói, akik az üdvösség útját hirdetik nektek! ¹⁸Ezt több napon át művelte. Mivel Pált bosszantotta ez, megfordult, és ezt mondta a léleknek: Parancsolom neked Jézus Krisztus nevében, hogy menj ki belőle! És az még abban az órában kiment belőle. ¹⁹Amikor pedig látták a gazdái, hogy odalett az, amiből hasznot reméltek, megragadva Pált és Szilászt, a hatóság elé, a főtérré hurcolták őket. ²⁰Azután az előljárók elé vezették őket, és ezt mondták: Ezek az emberek

felforgatják a városunkat. ²¹Zsidók lévén, olyan szokásokat hirdetnek, amelyeket nekünk nem szabad sem átvennünk, sem követnünk, mert rómaiak vagyunk. ²²Velük együtt a sokaság is rájuk támadt, az előjárók pedig letépték ruhájukat, és megbotoztatták őket. ²³Sok ütést mértek rájuk, majd börtönbe vetették őket, és megparancsolták a börtönőrnek, hogy gondosan őrizze őket. ²⁴Az pedig, mivel ilyen parancsot kapott, a belső börtönbe vetette őket, és a lábukat kalodába zárta. ²⁵Éjjeltájban Pál és Szilász imádkozott, és énekkel magasztalta az Istent, a foglyok pedig hallgatták őket. ²⁶Ekkor hirtelen nagy földrengés támadt, úgyhogy megrendültek a börtön alapjai, hirtelen kinyílt minden ajtó, és mindegyikükről lehulltak a bilincsek. ²⁷Amikor a börtönőr felriadt álmából, és meglátta, hogy nyitva vannak a börtönajtók, kivonta a kardját, és végezni akart magával, mert azt hitte, hogy megszöktek a foglyok. ²⁸Pál azonban hangosan rákiáltott: Ne tégy kárt magadban, mert valamennyien itt vagyunk! ²⁹Ekkor az világosságot kért, berohant, és remegve borult Pál és Szilász elé; ³⁰majd kivezette őket, és ezt kérdezte: Uraim, mit kell cselekednem, hogy üdvözljek? Ők pedig így válaszoltak: ³¹Higgy az Úr Jézusban, és üdvözlössz mind te, mind a te háza népe. ³²Ekkor hirdették az Isten igéjét neki és mindazoknak, akik a házában voltak. ³³Ő pedig magához fogadta őket az éjszakának még abban az órájában, kimosta sebeiket, és azonnal megkeresztelkedett egész háza népével együtt. ³⁴Azután házába vitte őket, asztalt terített nekik, és örvendezett, hogy egész háza népével együtt hisz az Istenben. ³⁵Amikor megvirradt, elküldték az előjárók a törvényszolgákat, és azt üzenték: Bocsásd szabadon azokat az embereket! ³⁶A börtönőr tudtára adta Pálnak ezt az üzenetet: Az előjárók azt a parancsot küldték, hogy bocsássalak szabadon titeket: most tehát távozzatok, menjetek el békességgel! ³⁷Pál azonban így szólt hozzájuk: Megverték minket nyilvánosan, ítélet nélkül, és börtönbe vetettek, holott római polgárok vagyunk; most pedig titokban akarnak elküldeni minket? Azt már nem! Jöjjenek ide, és ők maguk vezessenek ki bennünket! ³⁸A törvényszolgák pedig jelentették ezt az előjáróknak. Amikor ezek meghallották, hogy rómaiakról van szó, megijedtek. ³⁹Odamentek, és bocsánatot kértek tőlük, majd kivezették őket, és kérték, hogy távozzanak a városból. ⁴⁰Amint kijöttek a börtönből, elmentek Lídiához, ahol találkoztak a testvérekkel, és bátorították őket, majd továbbmentek.

ApCsel. 17, 1-9 (Pál Thesszalonikában)

¹Miután áthaladtak Amfipoliszon és Apollónián, Thesszalonikába értek, ahol zsinagógájuk volt a zsidóknak. ²Pál pedig szokása szerint bement hozzájuk, és három szombaton is vitába szállt velük az Írások alapján. ³Megmagyarázta és bizonyította nekik, hogy Krisztusnak szenvednie kellett, és fel kellett támadnia a halálból; és hogy „ez a Jézus a Krisztus, akit én hirdetek nektek”. ⁴Néhányan hívőkké lettek közülük, csatlakoztak Pálhoz és Szilászhoz, ugyanúgy igen sok istenfélő görög is, valamint sok előkelő asszony. ⁵Ez irigységgel töltötte el a zsidókat, ezért maguk mellé vettek a piaci csavargók közül néhány hitvány embert, csődületet támasztottak, és fellármázták a várost, felvonultak Jászón házához, és ki akarták vezetni Pálékát a népgyűlés elé. ⁶Amikor nem találták ott őket, Jászónt néhány testvérrel együtt a város előjárói elé hurcolták, és így kiáltoztak: Ezek, akik az egész világot felforgatták, itt is megjelentek. ⁷Jászón befogadta őket, holott ezek mind a császár parancsai ellen cselekszenek, mivel mást mondanak királynak: Jézust. ⁸Ezzel fel is izgatták a sokaságot és a város előjáróit, akik ezt hallották. ⁹Amikor azonban kezességet kaptak Jászóntól és a többiektől, elbocsátották őket.